10 Ιουλίου 2021

Κύριος έδωκε, Κύριος αφείλετο. Άγιος Θεόφιλος ο δια Χριστόν σαλός του Κιτάγιεβο Κιέβου

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Ο Θεόφιλος ήταν συνεχώς και αποκλειστικά απασχολημένος με τη μελέτη του Θε-ού και με την προσευχή και δεν έδινε την παραμικρή προσοχή στην εμφάνιση του. Τον απασχολούσε η ωραιότητα της ψυχής και όχι η καθαριότητα του σώματος.

Τα ρούχα του ήταν τριμμένα, με πολλά μπα-λώματα και με λεκέδες από ζύμη και από λάδι. Ακόμη και όταν πήγαινε στην εκκλη-σία ο μακάριος, φορούσε τον μανδύα του επάνω από την πουκαμίσα του και με το κουκούλι του ατημέλητα ριγμένο, βάδιζε στον δρόμο με το στέρνο του γυμνό. Στα πόδια του φορούσε σχισμένες παντόφλες, ή μία ξεχαρβαλωμένη ψηλή μπότα στο ένα πόδι και στο άλλο μία πάνινη μπότα ή ένα ψάθινο παπούτσι. Το κεφάλι του μερικές φορές ήταν τυλιγμένο

με μια παλιά, βρώμι-κη πετσέτα.

Μερικοί που συνήθιζαν να κοροϊδεύουν, παρατηρούσαν το κουρελόπανο στο κεφά-λι του Στάρετς και τον ρωτούσαν γελών-τας:

«Πάτερ Θεόφιλε, τι σε πονάει σήμερα;»

«Γιατρός είσαι;» απαντούσε απότομα ο μακάριος κι έφευγε από κοντά τους.

Αντίθετα μία άλλη φορά, θέλησε να εμφανιστή υπερβολικά υγιής και με τον τρό-πο αυτό να εκθέση τους παχύσαρκους και λαίμαργους. Έβαλε ένα μαξιλάρι πάνω στο στομάχι του και περπατούσε στην αυ-λή. Κατόπιν προχώρησε έξω από την πύλη του μοναστηριού προς το δάσος, όπου συ-νάντησε μερικούς δοκίμους που αργολογούσαν επιπόλαια και κουνώντας το κεφά-λι του ελεγκτικά, τους είπε:

«Γιατί κατακρίθηκαν οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι;»
Αλλά οι ευδιάθετοι νέοι είχαν παρατηρή-σει το μεγάλο ψεύτικο στομάχι του Θεόφι-λου και απάντησαν μ’ ένα ξέσπασμα από ασυγκράτητα γέλια.

Όμως ακόμη και αυτή η ατημελησία, την οποία έβλεπαν συνεχώς και κατέκριναν όλοι, είχε ιδιαίτερη σημασία για τον Θεόφι-λο. Ήταν παρατηρημένο ότι, όσο πιο ακα-τάστατα ντυνόταν, τόσο περισσότερο αγω-νιζόταν το πνεύμα του και τόσο εντονώτερες και φλογερότερες γίνονταν οι προσευ-χές του και το πρόσωπο του γινόταν πιο σκεπτικό.
[1] Ματθ. ε’ 14
[2] Ιωάν. δ’ 44
[3] Ψαλμ. κε’ 8 και κς’ 4
[4] Στις ρωσικές εκκλησίες ο «άμβων» είναι ένα μικρό βάθρο στο κέντρο της εκκλησίας. Η εικόνα που αναφέρεται εδώ βρίσκεται συνήθως σε κάποιο αναλόγιο μεταξύ «άμβωνος» και εισόδου και είναι αντίστοιχη με τις δικές μας εικόνες του νάρθηκος.
[5] Ψαλμ. ξς’ 2
6. Σοφ. Σειραα’χ κγ’ 19